

Nikoli ne na morju

Na novo je bila najdena.

Ljubezen.

In ljubezen je morje.

soba s pogledom na morje

Zaslepljenost.

Počitnice v dvoje.

Idila v južni smeri.

Romantičen čas v tujini, onstran povprečnega vsakdana.

Spet sta na varnem, da. Na drugi strani običajnega življenja.

Za to pa vendar ne gre. A ne?

Čutita, da je šlo za veliko več.

Ampak ni besede za to.

Okoli nekdanjega ljubezenskega razmerja je v zadnjem času začela puhteti nežna avra smrti in se nevsiljivo širila. Se najprej podvojila, potem povečala, mehko stopnjevala in na koncu potencirala v strah, v več kot strah, v tesnobo. V neko esencialno in eksistencialno tesnobo.

Gnojne rane resničnosti.

Povezanost?

Ljudje se le redko zares dopolnjujejo. V bistvu si samo prizadevajo za metafizično uničevanje drug drugega. To sebično ravnanje naj bi objekt poželenja (se pravi partnerico ali

partnerja) spremenilo v slušni fantom samega sebe. Parček je v tem smislu obsojen. Obsojen kot svetloba in senca, ki se nikoli ne dotaketa zares, samo spodrivata se.

Polastitev!

Lahko bi bilo tako enostavno. In lahko.

Lahko bi se potopila. Drug v drugem. Kot neka nora ladja, ki se zatopi v valovih.

Lahko bi pa tudi poskusila preživeti, in tako ohranila same sebe lastno identiteto.

Kompromis med temi možnostmi je boleč.

In na koncu, v zadnjem izdihu razmerja, ki lahko traja celo življene, sta se zgubila.

Zgubila sta se v labirintu praznih ulic drug drugega in ne vesta, kako bi naj prišla iz te zgodbe.

Vrtinec luči, noči in znoja.

»Ljubita« se. To si pač pravita, vsak po svoje. Toda le v hudih sanjah, ki se vlečejo kot obupanost skozi dan.

Zanikanje!

Namen dopusta je pozabiti, da je njuna skupnost obsojena na propad.

Namen dopusta je pozabiti, da je njuna skupnost nek propad, ki je obsojen, da se neskončno vleče naprej, naprej v neskončnost njunega življenja.

In neskončnost je pekel v dvoje.

»Ljubita« se. Kar seveda ne škoduje dejstvu, da so prej ali slej obsojeni na popolno spoznanje. Ki bi naj bilo?

Nepriemernost!

Nepriemernost "romantične ekstaze" pohabljenega razmerja se nikoli ne ustavi. In finalno spoznanje ne hiti.

soba s pogledom na sončni zahod

Senca sveta le počasi spodriva svetlobo.

Toda v svoji ležernosti spodriva še toliko bolj brezkompromisno.

Dopust je konec neskončne laži.

Istočasno pa je dopust tudi začetek končnega spoznanja.

Po določenem času je vsaka skupnost obsojena na propad. Ampak kot že diagnosticirano, propad je nekaj neusmiljeno neskončnega.

Spominjanje!

Spominjanje na *happy times* skupnega dopusta na začetku razmerja.

Toda spominjanje je krčevito in le brezploden in neuspešen poskus reanimacije že dolgo izginjenega fantoma. Občutek, da se večno ljubita, v trenutku, z vsako celico telesa in

da je čisto vseeno kam se zlivata in kje se napajata, samo da bi se pretakala drug z drugim, je le še smešna ideja iz nekega neumnega filma.

Na koncu bo resničnost vedno prehitela iluzijo. Brez kompromisa.

In parček se nahaja že na koncu, ko se dopust šele začneja. Ampak tale konec je še bolj *abstrakten*, tako da se mu lahko izogne.

Butanje valov!

Butanje valov ne ponikne kar tako, temveč postaja vedno bolj nesmiselno, vrže se v ljudi in brezsrčno povali njihovo življenje.

Žalostno se gledata.

Poljubita se.

Poljubita se precej neokusno in ne preveč prepričljivo.

Sodobni hedonizem, ki hlepeč izkoristi zadnjo priložnost. In vsak trenutek je mlahavega značaja.

Hedonizem duševno mrtvega parčka je hedonizem obupanih.

Butanje valov!

Ne uspe jima več absorbirati in prenesti neugnane energije morja.

soba s pogledom na sončni vzhod

Jutranji dopustni koitus!

Sproščujoč jutranji dopustni koitus ne zadovoljuje več.

Ni sprostivte.

Zavedata se pomanjkanja intimnosti in zaupnosti.

Zavedajoča se popolne odtujenosti drug od drugega, terorizirana od konstantnega mišljenja na konec, nista sposobna izvesti medčloveške fuzije.

Njuno človeško stanje je brezupno.

Svetlobe in sence ni mogoče združiti.

Jutranji dopustni koitus!

Spolni akti se pa vendarle odvijajo, četudi uživanje ni zares čisto in sveto.

Medtem ko se *predelujeta* v ogledalu gledata drug drugega.

Vidita veliko in imata torej možnost potrditi lastno ponižanje.

Gnus in odpor med ljudmi je najbolj naravno sredstvo za prenos čiste intuicije trenutka.

Veliko vidita. Toda ne prepoznata se.

Oslepljeno se zavlečeta v omamo drug drugega, gledata neme barve in sonce, ki s svojim svitom grobo oblije hotelsko sobo.

Jutranji dopustni koitus!

Jutranji dopustni koitus ponuja plehke omame. Neverjetno, kako brezupno se razširjata srh in gnus. Propad je svoj limit že zdavnaj dosegel in samo fasada razmerja je bila

še lepa in varna. Notranjost parčka je utrujena, zanemarjena in obsojena. Toda bila je še dovolj dobro skrita. Vse je bilo navidezno preračunano in pod kontrolo.

Vedla sta, da ni življenje nič bogatejše zaradi ljubezni, ki jo moraš zaradi tega ali onega razloga ubiti.

Pogledata navzven v nebo. Ampak ni bilo milosti tam zgoraj. A je sploh nekje bila?

Jutranji dopustni koitus!

Ko jima pride, v obliki ogabnih valov, padeta v temo. Vse življenje okoli parčka se je podiralo in tadv nista mogla storiti prav nič.

Objemata se instinktivno, toda zaman sta tipala po prekleti prazni duši drugega. Ni bilo kaj zgrabiti.

Jutranji dopustni koitus!

Kaotičen proces katastrofe se naprej odvija trdosrčno in brez kompromisa.

Toda še je čas.

Za kaj?

Seveda se še vedno borita in upirata.

Obstajajo efemerni izrazi ljubezni, ki pa le spominjajo na zmrznjene eksplozije.

Površne izjave se rodijo, duševno zaostale.

Toda seveda si želijo nekaj doseči.

Kaj?

Trajnost.

Obstajajo tudi darila, ki delujejo veliko bolje kot občutki. Seveda se odtujen parček med seboj nekako pozna. Pogostokrat pravilno sumita, kaj bi drugi utegnili imeti rad.

S simboli in materijo skušata shoditi zadnje korake do nekega ideala, ki ga z občutki ni več mogoče doseči.

zajtrk s pogledom

Trdo kuhano jajce!

Trdo kuhano jajce se razbije na osamljenem krožniku.

Vilice padejo na tla.

Odmev samote migrira kot rapsodija onstran terase v smer neskončnega morja.

Apatičen kuhar prevzame letargično naročilo za omleto.

En gost odpira meni hotela.

Nato žalostno opazuje svojo ženo.

Njene mirne oči so zgovorne. Njen pogled je nek obscuren slovar tišine. On ga nikoli ne bo razumel.

Spomni se na zadnji skupni dopust. Mrtve sanje, zapuščena gnezda, ugasla ognjišča, hiše brez korenin, rabljene besede, ledeno nebo. To je vse. Precej abstraktno. Ampak tudi precej pomembno.

Na splošno svet deluje v grozni tišini. Tišina, ki stiska vsa bitja v določeno obliko.

Veter piha čez vodo in neka skrita solza plazi po izsušenih licih.

Nihče ne ve, kaj to vse pomeni.

Vsekakor ni znak sreče. O tem se ljudje na splošno sporazumejo lahko. Da bi pa lahko pomenilo nesrečo, tega seveda nikoli nihče ne bi priznal.

Ampak tudi če ljudje zanikajo, prej ali slej se svet vedno pojavi v svoji nepomembnosti.

Trdo kuhano jajce!

ležalnik na žgočem soncu

Gledata drug drugega.

Spominjata se!

Ropotata po smeteh preteklosti, ko je pravzaprav vse bilo tako kot je zdaj, le pogled na dejstva še ni bil tako jasen in čist.

Spet se spominjata in se ozirata na sedanost... in ližeta rane skupne nesreče.

Toda skupaj so ljudje manj sami.

Tudi če duševna fuzija ostane nedosegljiva, skupnost ima precej varovalen aspekt.

Svetloba in senca.

Protislovna poezija pleše okoli njunih duš, poezija strahu in tesnobe.

Spominjata se!

meni s pogledom na morje

Poskusi iskrenega medsebojnega razumevanja!

Poskusi iskrenega medsebojnega razumevanja razpadejo neusmiljeno.

Empatija klavrno spodleti.

Dostopov ni več.

Vsak je zavržen in vsak ostane osamljen s samim seboj.

Kompleksni, nepredvidljivi in predvsem nasilni identitetni refleksi se širijo na drugo osebo.

Parček je na tem dopustu doživel tako skrajne čustvene metamorfoze, da se človek lahko vpraša, ali je tale „skupnost“ sploh še veljavna.

sprehod po plaži

Butanje valov!

Osvobojen od razmišljanja o obstoju, zaslepljen od lastnega utapljanja, zastrupljen od zahajanja sonca začena parček razmerje znova in porine resničnost v ozadje, resničnost, da tadva človeka pravzaprav sploh nista kompatibilna.

Zanikata to dejstvo in se pripravljata na absorbiranje neskončno pulzirajočega pekla, ki ga bota od zdaj naprej imenovala „razmerje“.

Ponovno se preizkušata kot parček.

Čeprav nimata veliko skupnega, ponovno poskusita skupno življenje.

Na vsak način se že poznata. A le tako kot senca pozna luč - od daleč.

Ampak vsaj trpeti ni treba preveč.

Rane in bolečine so stare in dobro poznane.

Elementarni dvom o življenju se končno umakne v smer novega začetka, ki je le dolgočasna repeticija istega.

A ni to vendarle nekaj?

Le kaj?

Konec. Začetek. Konec.

Vsaj nobenemu v tej dvojini ni treba umirati sam.

To je to. In za nekatere je to že precej veliko. Da niso sami.

Mogoče bi se lahko do neke mere spet "ljubila". *Mogoče*. Tudi če se ne ujemata zares, bi se na nek absurden način lahko naprej ali na novo „ljubila“. Seveda bi se tale „ljubezen“ prikazala v najstrašnejši obliki odvisnosti, ki si jo je mogoče predstavljati.

To je to. Življenje parčka je končano, in vse kar laho še čutita, je praznost klišeja, ki ga z vsakim njunim izdihom na novo oživljata v neskončnost.

Sence in svetlobe ni mogoče zlit.

Želja po stabilnosti, trajnosti, globini ostaja neizpolnjena.

Toda osamljenost je strašna.

A spet sta jo našla. "Ljubezen".

In ta oblika "ljubezni" je pekel v dvoje.

MATERNI JEZIK

Materni jezik?

Kaj to pomeni?

Na začetku sem govoril izključno slovensko, pravijo. Začetek, na katerem sem bil malček. Toda ta začetek je imel tudi nek konec, pravim. Ta konec ni bil radikalen, toda to, kar se mi je zgodilo, je bolj neke vrste konec kot začetek. Zato konec.

Obiskoval sem »dvojezično« ljudsko šolo. Dvojezično? Da, ampak bolj nemško kot slovensko. Učenci so se med seboj pogovarjali izključno v nemščini. Tudi učitelji so govorili nemško in le razlagali, kaj neka določena stvar pomeni v slovenščini. To je bilo to.

Potem sem prišel na slovensko govorečo gimnazijo.

Tam sem zares imel težave s slovenskim jezikom, na začetku, pa tudi na koncu. Bi rekel, da so moje znanje slovenščine dosegle vrhunec v zadnjem šolskem letu. Po tem je na žalost vse šlo »navzdol« .

Danes živim v nemško govoreči državi, obiskoval sem nemško govoreče univerze in prvi jezik, v katerem se sporazumevam, je nemščina, tako poklicno kot osebno, saj slovensko ne več toliko govorim, razen s starimi šolskimi prijatelji in sorodniki. Delam in živim na Dunaju in se večinoma ukvarjam z nemškimi in angleškimi besedili. Če pišem v slovenščini, potem je to veliko več "trudno" kot če pišem nekaj v nemščini. Nekako razumljivo. Na Univerzi sem vse seminarske naloge, diplomske naloge in tako naprej pisal v nemščini, nekatere tudi v angleščini. To je to. Šele pred leti sem spet začel pisati v slovenščini. Ker mi je slovenščina zelo blizu, ker je izvorna, pa vendar je tudi daleč. Torej, če zdaj kot materni jezik navedem slovenščino? Kaj to pomeni?

Podatki o avtorju:

Stefan Feinig, rojen leta 1987 v Celovcu (Avstrija), je koroško-slovenski pisatelj, pesnik in esejist, ki piše v nemškem in slovenskem jeziku. Obiskoval je ZG in ZRG za Slovence v Celovcu, kasneje pa diplomiral iz publicistike in filozofije. Živi in ustvarja na Dunaju kot pisatelj in urednik spletne revije WARDA. Za svoja dela je bil že večkrat odlikovan, mdr. je prejemnik *Pospeševalne nagrade dežele Koroške za literaturo* (2019), *Mohorjeve nagrade za prozo v slovenskem jeziku* (2020) ter *štipendije za finalizacijo literarnih projektov* (2020).

Mnoga besedila – proza, lirika in eseji – so objavljeni v številnih antologijah in revijah. 2015 je izšla prva zbirka kratkih zgodb v nemškem jeziku **Banalitäten des Wahnsinn**. 2016 je sledil prvi («anti-kriminalni») roman v nemškem jeziku **Das wilde Schaf**. Eksperimentalni dvojezični (slovensko-nemški) tekst pripovedovalne lirike **rob krožnika in obzorje / Horizont und Tellerrand** je izšel 2018. Spomladi 2021 bo objavljena dvojezična poema (nemško-slovensko) **374** v Mohorjevi založbi.